elluastumisel astus ta jälle ligi ja oli seal mitu a. abi-esimehena tegev.

Elu 1908, nr. 22; Post. alb., 259 j.; Pvl. 1908, nr. 23; Õigus 1908, nr. 35; Ristir. Pühap. Leht 1908, nr. 6. *J. K.*

EICHHORN, Wilhelm Friedrich, sünd. Meerjas 16. IX 1827, pidas Põhja-Eestis maamõõtja ametit, elas Väike-Maarja klk., Nõmmel ja hiljemini Paldiskis. Kirjandusepõllule tegevusse asudes avaldas E. 1860. a. Schilleri kellalaulu eestikeelse tõlke iseraamatus pealkirja all »Laul kiriko kellast«; mõni aeg hiljemini ilmus tema sulest kogu saksa luuletuste tõlkeid: »Küla leib« (1878) ja H. Kr. Anderseni »Ennemuistsed jutud« I (1877). Silmapaistvam on E.-i tegevus kodumaa politika alal. 1864. a. avaldas E. Blagoveščenski (vt.) väidete kummutamiseks eriraamatu »Die Partheischrift der Ehste und sein Herr partheilos beurtheilt«, milles püütakse näidata, et vahekord mõisnikkude ja talupoegade vahel Eestis on kujunenud täiesti normaalselt ja edaspidigi vastastikune usaldus nende vahel peab valitsema; E. eitab vaesuse kasvamist 1816. a. järel, näeb endise viletsuse püsimise põhjust eeskätt rahvaarvu kasvamises ja sellele järgnevas maade tükeldamises, õigustab karjamõisade asutamist tulundusliku edu paratamatute nõuetega ja isegi Mahtra ja Anija sündmuste likvideerimisel ülesnäidatud valjuse tunnustab asjaoludest tingituks ja täiesti tarvilikuks. — Vastuseks C. R. Jakobsoni »Kolmele isamaa kõnele« kirjutas E. otsekohe brošüüri »Rahu kosutab, vaen kaotab«, vaieldes J.-i väidete vastu ja tehes J.-i kodumaa rahu rikkujaks. Eestimaa agraarolusid kirjeldab ja valgustab E. mõisnikuseisuse vaatekohast pikemas kirjutises »Selbsterlebtes und Nacherzähltes aus d. Entwickelungsgeschichte Ehstlands u. der Ehsten« (Nord. Rundschau 1884, I, lk. 148—74, 509—31, 590—619, vt. ka Fr. Bienemann, Aus vergangenen Tagen (1913), lk. 45—71). Samasihilised, kuid eriti »nooreestlaste« vastu pöördud on E.-i artiklid »St. Petersburger Ztg.'is«, mis kokku kogutud eriraamatusse pealkirja all »Zur jungestnischen Bewegung« (1882). Neis süüdistatakse Eesti rahvusliku liikumise äratajaid ja kandjaid sotsiaaldemokraatlikes kalduvustes ja riigiseaduse autoriteedi hävitamises riigiustavuse näokatte all ning kutsutakse riigivõimu appi nende vastu. Samas mõttes on E. tegev Eestimaa mõisnikkude poolt ellu kutsutud eestikeelses ajalehes »Tallinna Sõber«, mida E. toimetab asutamisest kuni lõpuni: 1879—95. E. kaitsis peaasjalikult suurmaapidajate mõisnikkude huvisid, kirjeldades kodumaa agraarolusid ja politilist seisukorda täiesti normaalsetena, mille tõttu põhjalikumate reformide taotlemised põhjendamata. Asudes eitavale seisukohale Eesti iseteadlikkude rahvuslikkude püüete suhtes sattus »Tallinna Sõber« otsekohe teravasse vastollu eesti ajakirjandusega ja rahva laiemate ringkondadega ning sai üldise pilke aluseks. Kui leht 1895. a. suvel toimetaja raske haiguse pärast seisma jäi, ei pandudki teda enam käima, vististi ära tundes, et katse välja anda eestikeelset ajalehte, mis asub kohaliku mõisnikuseisuse ja valitseva saksa rahvuse seisukohal, ei anna soovitavaid tagajärgi.— E. suri pikema põdemise järel Peterburis 5. IX 1896.

Hermann, E. kirj. ajal. 383, 520; H. Rosenthal, Kulturbestrebungen d. estn. Volkes (1912), lk. 210 j.; Neue Dörptsche Zeitung 1896, nr. 251; Revalsche Ztg. 1896, 6. IX. *J. K.*

EINBUND, Karl August, sünd. 16. V 1888 Tartumaal, Äksi klk. Wesneri Palul mõisatalu rentniku pojana. Aa. 1909—13 õppis E. Tartu ülikoolis õigusteadust ja õiendas selle järel ülikooli lõppeksamid Moskvas. Juba keskkooli-õpilasena võttis E. elavalt osa noorsoo organisatsioonest. Üliõpilasena teotses ta vaba haridustöö, eriti rahva-raamatukogude liikumise ja karskusliikumise alal, avaldades suurt aktiivsust mitmes suunas. Ülikooli lõpetamise järel astus E. sõjaväe-teenistusse ja teenis lõuna-lääne rindel kahurväe-ohvitserina. 1917. a. revolutsiooni ajal esines E. Eesti iseseisvuse mõtte agara õhutajana, võttis osa Eesti väeosade organiseerimisest enamlaste võimulepääsu eel ja ajal. Eesti vabadussõjas juhatas E. kuni Valga vallutamiseni Tartu kooliõpilaste vabatahtlikku pataljoni ja siirdus siis kahurväe raskepatarei ülema kohale. Olles varemini politiliselt meelsuselt sotsialist kaldus E. peagi paremale poole ja pääsis Asutavasse Kogusse rahvaerakonna liikmena. Juulis 1919 valiti E. Asutava Kogu poolt riigikontrolöriks. Kui J. Tõnisson juulis 1920 oma teise kabineti moodustas, kutsus ta E.-i sellesse siseministriks. Välja arvatud A. Piipi ja F. Akeli kabinetid, on E. ka kõigis järgnevais valitsusis siseministri kohal püsinud ja selles ametis suure energiaga riigi sisevaenlaste suhtes ja kindla käega omavalitsuste suhtes teotsenud. Enne II Riigikogu valimisi a. 1923 läks E. rahvaerakonnast üle põllumeeste-kogudesse ja pääsis II Riigikogu liikmeks juba viimase rühmituse kandidaadina. F. Akeli valitsuse ajal toimetas E. põllumeeste-kogude häälekandjat »Kaja« ja juhatas Riigikogus põllumeestekogude opositsiooni rahaminister O. Strandmanni vastu. Peale 1. dets. (1924) mässukatse likvideerimist kutsus J. Jaakson E.-i oma kabinetti siseministri kohale, millises ametis E. sise-julgeoleku kindlustamisel osutas